

SARAH GROTHUS

Noor Mertens: **Wat is je werkwijze?**

Sarah Grothus: **Ik werk direct op het schildersdoek, ik prepareer het doek niet. Daardoor zijn mijn schilderijen erg transparant, op verschillende van mijn werken zie je het licht van de achtergrond er doorheen schijnen. Daarnaast teken ik steeds meer op het doek. Zo worden mijn schilderijen bijna tekeningen op gespannen canvas. Naast tekenen en schilderijen schrijf ik gedichten die ik dikwijls gebruik als titels voor mijn werken. De teksten zijn daar speciaal voor bedoeld, ik gebruik ze niet voor iets anders. Ik noem het gedichten maar ik weet niet of ze die naam wel mogen dragen. Er zit veel rijm in, maar het zijn veelal gedachten of intuïtieve invallen die ik opschrijf. Zowel met mijn beeldende werk als met het schrijven, werk ik heel intuïtief.**

NM: **Als je een tekening of schilderij toont, publiceer je de tekst er dan ook bij?**

SG: **Ja, dat hoort echt bij elkaar. Ik ben nog aan het experimenteren hoe ik het samen kan tonen. Een aantal keer heb ik bijvoorbeeld kleine boekjes gemaakt waarin de titels van de werken waren afgedrukt. Dan is het aan de toeschouwer of hij de titels echt wil lezen of niet. Op andere momenten heb ik de samenhang dwingend gemaakt.**

NM: **In jouw werk duiken steeds personen op, is dat een leidend motief, dat je rond personages of figuren je werken opbouwt?**

SG: **Er zitten inderdaad bijna altijd figuren in mijn werk. Tijdens een residency in Zweden in 2014 heb ik werk gemaakt rondom de natuur en hoe ik de natuur ervoer, maar normaliter bouw ik mijn schilderijen op rondom een figuur of ik vertel een verhaal via figuren. Een figuur is een uitdrukkingvorm voor mij. Een menselijke lichaam – met zijn gebaren en bewegingen – gebruik ik als een drager voor de inhoud van mijn schilderijen.**

NM: **Je vertelt dat je veel verschillende dingen doet, bedoel je dat je in veel verschillende media werkt of richt je je op verschillende thema's?**

SG: **Nee, bepaalde thema's komen steeds terug en hebben dezelfde sfeer. Ik ben in veel verschillende dingen geïnteresseerd. Ik dans bijvoorbeeld heel veel, ik heb lang ballet gedaan. Daarnaast speel ik saxofoon en heb ik lange tijd in een orkest gespeeld. Ook heb ik interesse voor dichters en bepaalde filosofen. Eigenlijk zijn mijn interesses heel breed, al hebben ze allemaal wel met cultuur te maken. Enerzijds is het wellicht mijn valkuil dat ik in zoveel dingen ben geïnteresseerd en met zoveel zaken bezig ben. Ik vind zelf dat de verschillende media waarin ik werk, aangevuld met teksten en filosofie, mijn werk erg rijk maken maar ik bewonder ook mensen die één ding doen en daar helemaal voor gaan.**

NM: **Toch zie ik veel samenhang in jouw werk.**

SG: **Maar het is voor mij soms lastig om een rode draad te vinden. Ik denk dat mijn werken uit meerdere lagen bestaan die weer terugkeren in mijn teksten. Daarom leef ik ook graag in Nederland, omdat het een heel liberaal land is. Alles wordt gerelativeerd, iedereen heeft een eigen mening. Ik vind het mooi te laten zien dat er verschillende perspectieven zijn. De kijker neemt vervolgens zijn eigen perspectief mee en maakt zijn eigen beeld.**

64

Sarah Grothus
Pushing dreams, 2012, acryl en
grafiet op katoen, 260 x 180 cm
Foto: Allard van Wielink

NM: Hoe neem je de verschillen de disciplines waarin je geïnteresseerd bent mee in je werk?

SG: Ik luister veel naar muziek als ik werk. Daarnaast denk ik dat de conditie en de bewegingen die ik heb geleerd in mijn ballet- en danstijd mij helpen bij het schilderen van monumentale werken. Ook komen de figuren die ik teken en de bewegingen die zij maken voort uit mijn ervaringen met mijn lichaam.

NM: Twijfel je soms welke kant je op zou willen?

SG: Ik weet ondertussen zeker dat het voor mij belangrijk is om een gevoel te creëren dat veiligheid en vooral troost biedt. Ik wil rust en stilte, iets puurs en zachts uitdrukken. Dat vind ik zelf al vrij concreet, terwijl er ook veel vrijblijvende dingen in mijn werk zitten.

NM: Hoe bepaal je de grootte van je schilderijen?

SG: Ook dat heeft met dans te maken, mijn werk is net een podium dat ik creër. Een schilderij kan zo groot zijn dat ik er deel van word. Mijn gebaren worden dan veel groter. Om dat te bereiken werk ik heel anders dan wanneer ik een klein object voor me op tafel heb liggen.

NM: Hoe experimenteer je bij het exposeren van je werk?

SG: Ik laat me leiden door de ruimte waarin ik het werk kan tonen. Zo heb ik ooit een zolderruimte gevonden die vol hing met spinnenwebben. Ik heb daar een installatie gemaakt waarbij het werk niet direct zichtbaar was. Meestal slaap ik in de ruimtes waar ik ga exposeren, zodat ik een goed gevoel van de ruimte krijg en er een relatie mee opbouw. Voor Prospects & Concepts creër ik met mijn schilderijen zelf een ruimte. Het is heel geïsoleerd en het gaat precies over de thema's die ik belangrijk vind. Het voelt voor mij als een ultieme vorm van datgene wat ik met mijn werk wil berei-

ken. Het is een geïsoleerde en tegelijkertijd beschermende plek. Het is een sculpturale installatie die bestaat uit twaalf schilderijen die met elkaar een ruimte vormen. De achterkanten van de doeken zijn de buitenwanden van de ruimte. De voorkanten zijn van binnen te zien en omgeven de kijker. De ruimte heeft de associatie van een mausoleum.

NM: In je vroegere werken zou je volgens eigen zeggen de confrontatie hebben opgezocht. Hoe deed je dat?

SG: Dat deed ik door middel van het creëren van extreme kleurcontrasten. Ook zat het besloten in de wijze waarop de figuren zich tot elkaar verhielden. Soms leek dat agressief of erg duister. In de afgelopen jaren is mijn werk zachter geworden. Ik kan nu met veel minder iets vertellen. Het tekenachtige wordt steeds belangrijker. Dat alles heeft met heling te maken. Het gaat mij erom dat ik heel intieme momenten schep.

NM: Heling als een proces van positieve verandering?

SG: Ja, inderdaad, daar is het altijd over gegaan in mijn werk. Een aantal jaar geleden was ik bezig met vragen zoals wie ben ik, wat is mijn identiteit? Dat speelde ook een rol toen ik in België studeerde. Ik wist niet wie ik was, waar ik hoorde, waar ik mee bezig was, waarom ik er überhaupt ben. Ik dacht na over het bestaan van de mens en heel specifiek over mijzelf en mijn geschiedenis als Duitse. Nu uit ik dit veel minder heftig. Mijn werk gaat nog steeds over het menselijke bestaan en het bij elkaar zijn of niet, maar het is veel vriendelijker en zachter geworden.